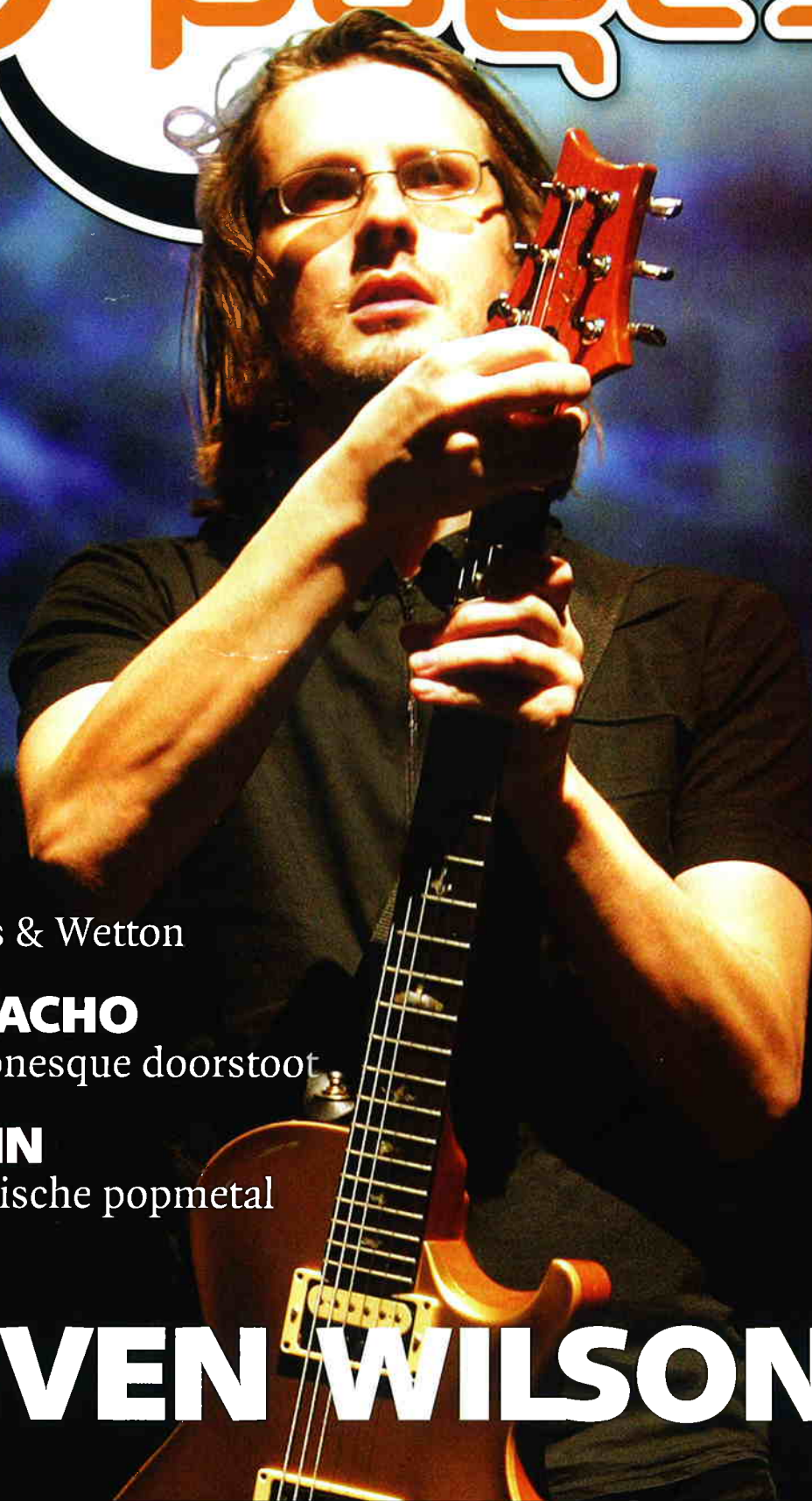

TIJDSCHRIFT OVER PROGRESSIEVE ROCKMUZIEK

verschijnt 7 keer per jaar, 13e jaargang
april 2009, losse exemplaren € 5

iO pages

ICON

Downes & Wetton

GAZPACHO

Marillionesque doorstoot

DELAIN

Symfonische popmetal

STEVEN WILSON

Rebel

VERDER: ROBERT BERRY, PANDORA, VOTUM, SEVEN DAY HUNT, XYSTUS, BIG BIG TRAIN

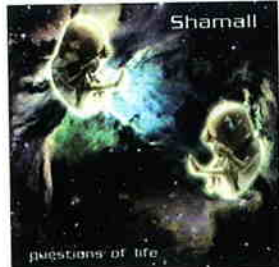
vuld met één nieuwe track. De oude platen van de band, waarvan de eerste twee in de jaren 90 oorspronkelijk werden uitgebracht op het inmiddels ter ziele gegaane SI Music label, waren niet meer verkrijgbaar, dus deze verzamelaar is een goede zet. Eerlijk verdeeld met drie tracks van elk van de albums Ring Of Roses, Through The Looking Glass en Mad As A Hatter komt de pompeuze prog van de band in een frisse geluidskwaliteit voorbij. Helaas betekent dit dat de vlakke stem van Clive Nolan ook (te) goed hoorbaar is maar zoals altijd vergoedt de flitsende gitaar van Karl Groom weer veel. Mocht je niets hebben van Shadowland en ben je wel in voor een potje pomp, dan is A Matter Of Perspective een goede koop. Je kunt natuurlijk ook wachten op de DVD die later dit jaar uitkomt van de tour, want de setlist was nagenoeg hetzelfde als wat op deze CD staat.

André de Waal

SHAMALL

Questions Of Life

(2L-2015 / JUST FOR KICKS)

Shamall is de artiestennaam van de Duitse multi-instrumentalist (gitaren, toetsen, drums en zang) Norbert Krueger. Hij is al vanaf 1986 actief en Questions Of Life is zijn elfde release, op CD dan wel via iTunes. Norbert is afkomstig uit de DJ-scene maar de muziek die hij als Shamall maakt, kent overduidelijk invloeden

uit de symfonische en elektronische muziek. Deze CD is geïnspireerd door duizenden van onopgeloste vragen des levens. De sfeer in de maar liefst achttien stukken (bijna 80 minuten) heeft wel iets weg van die van Pink Floyd. Zo opent het album met What Will Happen. Part I en Part II met kalme klanken op synths, een bassequence en een aan David Gilmour herinnerende gitaarsolo. Helaas valt Krueger's zang naar mijn mening door de mand: die is vervormd opgenomen en bovendien met een Duits accent ("ze end of ze universe"). Denk hierbij aan het vroege werk van Eloy. Dat vind ik jammer want de muziek is best aardig. Vooral het gitaarspel is lekker symfonisch en de toetsen ruimtelijk. De eerste helft van de CD kent grotendeels dezelfde sequence en hetzelfde ritme maar vanaf Life Part II treedt er een verandering op en wordt de muziek wat rustiger, om later (Runng And Falling) weer terug te keren bij het geluid uit het begin. In About A Totally "Freaking" Out Moment in Life experimenteert Norbert lekker met een sync-sweep synthgeluid. Shamall heeft best een goede CD gemaakt maar ik vind het ritmisch net iets te monotoon en de zang kan beter. Misschien is het een idee om alleen maar instrumentale CD's te maken. Website: www.shamall.com.

Paul Rijkens

DEREK SHERINIAN

Molecular Heinosity

(INSIDEOUT MUSIC IOMCD 308 / CNR)

De ex-Dream Theater toetsenist Derek Sherinian is een bezig baasje. Toch is hij in staat om met grote regelmaat nieuw plaatwerk af te leveren, o.a. met zijn prog / fusion band Planet X. Dit is echter het zesde album onder zijn eigen naam, dat hij ook zelf produceerde. Het album opent direct 'vallend met

de deur in huis', want als je van Antarctica muziek verwacht waar je onderkoeld van raakt, dan heb je het mis: gelijk de remmen los, stevig werk met snijdende duels tussen Sherinian's toetsen en Zakk Wyldes gitaar, in een stijl die erg dicht tegen die van zijn Planet X albums aan hangt. Veel fusion- en jazzrock-invloeden dus. De tweede track Ascension is een prachtig symfonisch nummer, waarin eenzelfde sfeer te proeven valt als in UK's In The Dead Of Night. Opnieuw erg in de stijl van (de moderne variant van) UK zit Primal Eleven, waarin melodius en vakmanschap hand in hand gaan en een prachtig, haast blues-achtig tussenstukje te horen is. Naar mijn smaak is dit veruit de meest progressieve track op Molecular Heinosity. Meer metal georiënteerd is Wings Of Insanity, met een erg prominent gemixte drumsound. Hier wordt het 'betere' slagerswerk geëtaled, in tegenstelling tot in andere tracks, waar we mooier en subtieler drumwerk tegenkomen. Ook het gitaar- en toetsenspel gaat in dit nummer wat te ver over de top voor mijn beleving. In Frozen By Fire is het eigenlijk van hetzelfde laken een pak: snelheid lijkt belangrijker dan mooi, gevoelig en melodius. In schril contrast hiermee staat Lone Spaniard, waarin Derek laat horen dat hij op de piano ook heel subtiel en met gevoel kan spelen. Jammer dat de gitaar tekeer gaat alsof het om het afsluitende geweld van een hardrock show gaat. Een donkere, haast Pink Floyd-achtige sequence opent Molecular Intro, tot dat de gitaar de boventoon gaat voeren, we overschakelen naar een hogere versnelling en een aardige mix voorgeschoteld krijgen van prog, fusion en metal. Het enige stuk met zang is de slottrack. Helaas heeft Wyldes een wat zeurderige stem die mij niet erg ligt. Met mensen als Zakk Wyldes, Virgil Donati (drums) en Tony Franklin op bas, heeft Sherinian opnieuw een uitgelezen gezelschap om zich heen verzameld. Als gast treffen we ook nog Brian Tichy (Foreigner) aan. Molecular Heinosity biedt echter minder variatie dan zijn bijzonder sterke plaat Mythology. De nadruk ligt ook teveel op het etaleren van indrukwekkende vingervlugheid op gitaar en toetsen. Sherinian is een uitstekende muzikant, maar met dit album van nog geen 40 minuten zal hij geen legendarische status verwerven.

Menno von Brucken Fock

SIDEWAYS

Fate

(EIGEN BEHEER)

Sideways is een vaderlandse progband en Fate is de opvolger van het in 2006 verschenen ...And Then There Is Light. Omdat ondergetekende niet bekend is met dat vorige album, is er geen vergelijking te trekken. Wel is bekend dat Sideways hier en daar wordt vergeleken met het oude Marillion. Voor een gedeelte is dat inderdaad terecht. Vooral zanger Alex Visser zou die associatie kunnen oproepen. Niet dat beide zangers qua stem overeenkom-

sten vertonen, maar wel op het gebied van aanwezigheid. Visser zingt vrijwel ieder gaatje dicht, zoals Fish dat ook deed. Gelukkig heeft hij geen slechte stem, wat mij betreft veel beter dan Fish in zijn Marillion-tijd. Naast de zanger, draagt ook gitarist Gerwin Gabry flink bij aan het groepsgeluid. Hij mag gerust als een aanwinst voor de progscene beschouwd worden. Naast zijn compositorische kwaliteiten, bewijst hij zich hier ook als gitarist. Zijn spel is technisch in orde, gevarieerd, creatief en bij vlagen zeer symfonisch. Dat laatste is vooral in de bijzonder fraaie track Of Hope And Glory te horen, zodat de link naar Marillion hierin het sterkst naar voren komt. Het toetsenwerk van Jurriaan Visser mag er trouwens ook zijn. Over de gehele CD bezien is het misschien wat minder flitsend dan wat Mark Kelly destijds uit de mouw schudde, maar verder is er niets mis mee. Dat kan ook van de composities op zich gezegd worden, waarin sfeer- en tempowisselingen in voldoende mate aanwezig zijn. Vijf van de zes tracks scoren zo'n beetje rond de 8 minuten. Alleen het prachtige Phoenix is korter. Het blijkt de ballad te zijn van een toch al niet overdreven heftige plaat. Hoewel Sideways niet als een nieuwe progressieve bestempeld zal gaan worden, heeft de groep met Fate toch een uitstekend visitekaartje afgegeven. Info: www.sideways.info.

Antonie Deelen

SOFT MACHINE

Drop

(MOONJUNE MJR023)

Er lijkt geen einde te komen aan de nieuwontdekte liveopnames van de Canterbury-scene legende Soft Machine. Voor de liefhebber is dit helemaal niet erg, want die krijgen met Drop zomaar een uniek tijdsdocument in handen dat een leemte in de Softs-geschiedenis opvult. Het gaat hier namelijk om een concertopname uit Duitsland in 1971 van het kwartet Hugh Hopper (bas), Mike Ratledge (toetsen), Phil Howard (drums) en Elton Dean (sax). Dit kwartet heeft nauwelijks een half jaar bestaan en de enige opnames tot dusver staan op de A-kant van Soft Machine 5. Howard nam de plaats in van icoon Robert Wyatt, die net afscheid had genomen en hij kwam op voorspraak van zijn vriend Dean. Beiden konden elkaar goed vinden in hun voorliefde voor de free jazz, iets dat stevig te horen is op Drop: veel improvisaties, nummers die nergens naartoe gaan, en dan opeens weer een lekker deuntje, dit alles voortgejaagd door de tomeloze energie van Howard die nooit een song twee keer hetzelfde wilde spelen. Zelfs de anders zo beheerste Ratledge wordt bij tijd en wijle meegezogen in het pielmoe-ras en alleen Hopper blijft onverstoort doorfuzzbassen. Maar aangezien die laatste twee toch meer song-georiënteerd waren, werd Howard na een paar maanden alweer afgevoerd, kort daarop gevolgd door Elton Dean. Samen speelden ze daarna nog enige tijd in Just Us, waarna Howard geheel van het muziektooneel verdween. En Soft Machine? Die ging weer terug naar de 'normalere' jazzrock. Luisterend naar Drop denk ik dat het interessant geweest zou zijn als ze het allemaal wat langer met elkaar zouden hebben uitgehouden. Wie weet wat er dan allemaal nog voor spannends uit had gekomen.

André de Waal

VETTE KRENT

MICKEY SIMMONDS

The Seven Stones Of Emptiness

(N2K / ARCCD4504)

De toetsenist en componist Mickey Simmonds heeft een lange lijst achter zijn naam van bands en artiesten waarmee hij heeft samengewerkt. De bekendste in onze kringen zijn: Fish, Camel, Mike Oldfield, Renaissance, Mastermind en Judie Tzuke. In 1996 maakte hij de solo-CD The Shape Of Rain (zie recensie en interview in IO 2), een zeer aangename progplaat. Onlangs kwam ik er achter dat hij er in 2007 nog een heeft gemaakt, The Seven Stones Of Emptiness. Deze is nu pas uitgebracht en verkrijgbaar op zijn website. Die site is overigens wat vaag over het verhaal achter de CD want het lijkt een conceptalbum. Simmonds speelt alle instrumenten en zingt. Dat doet hij al direct op rustige wijze in het eerste nummer Trip dat een typische Engelse sfeer uitademt. De meeste muziek op deze plaat is echter instrumentaal. Vanaf het tweede stuk Voices keert de sfeer terug die mij zo beviel aan The Shape Of Rain: kalme pianoklanken en smaakvolle synthesesizersolo's. Hij vindt zichzelf geen echte solist maar hij bewijst in Arriving dat hij zich prima kan redden. Na het klassiek aandoende Operating, komt in Back ook een prima elektrische gitaarsolo voorbij. Hier weerklinkt zijn voormalige broodheer Camel. News lijkt vervolgens wel wat op de recente muziek van Steve Hackett. Journey, Feeling, Kids Send Their Love en Time To Go zouden als filmmuziek dienst kunnen doen, ze hebben mooie orkestrale klanken en een enkele rustige zangstem. Open Door kent een Keltische sfeer door de gesampelde whistle. Het bewijst de veelzijdigheid van Mickey. Naast moderne toetsen laat hij in Oh My God Dear de Hammond ronken, waarna Not Long Now een heerlijk stuk symfo is. Ik vind dit een indrukwekkend album van een begaafd musicus. Website: www.mickeysimmonds.com.

Paul Rijkens

